

Do tohoto rozhodnutí je podána stížnost, v níž st-l namítá, že provozoval výčep lihovin v Sánech jako schválený zástupce koncesionáře Emanuela P. bona fide, nevěda, že koncesionář zemřel, že tudíž chybí subjektivní skutková povaha přestupku, jenž se mu klade za vinu. Tutéž námitku vznesl st-l již v odvolání k žal. úřadu, který ji však prohlásil v nař. rozhodnutí za nerozhodnou.

O této námítce uvažoval nss takto:

Námitkou, že nevěděl o úmrtí Emanuela P., tedy o skutečnosti, jež ho zbavovala práva nadále prodávati ve své obchodní místnosti lihoviny, uplatňoval st-l, že v rozhodné době byl v omylu co do skutečnosti rozhodné pro posouzení trestnosti jeho jednání (error facti), a že proto — přes to, že jest objektivní skutková podstata přestupku za vinu mu kladeného nesporně zjištěna — nelze jej potrestati, dokud není zjištěno také subjektivní jeho zavinění. Žal. úřad prohlásil tuto námitku za nerozhodnou, čímž tedy dal najevo, že po jeho názoru k trestnosti pro přestupek shora naznačený subjektivního zavinění vůbec není třeba a že tedy ani error facti nemůže obviněného omluviti.

Jak nss konstantně judikuje (srov. na př. nálezy 265/19, 1780/22, 1790/22) platí i pro obor policejního trestního práva zásada, že pachatele omlouvá error facti, tedy omyl o skutkových poměrech závažných s hlediska policejního trestního práva, jenž mu nedopouští spatřovati v činu policejní delikt.

V konkrétním případě st-l tvrdí, že si nebyl vědom bezprávnosti svého činu, poněvadž nevěděl, že koncesionář Emanuel P. zemřel. Okolnost tato, kdyby byla pravdivá, byla by podle toho, co právě uvedeno, s to st-le exkullovati. Jestliže se tedy žal. úřad ve svém rozhodnutí nevypořádal řádně s uvedenou námitkou, dopustil se vady řízení. Poněvadž pak tato vada byla zaviněna nesprávným právním názorem žal. úřadu, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

Č. 13.019.

Živnostenské právo: V řízení o opovědi řemeslné živnosti není živnostenské společenstvo legitimováno k námitce, že opovídatel chce krýti neoprávněnou činnost jiné osoby.

(Nález z 19. října 1937 č. 4191/35-3.)

Věc: Společenstvo fotografů pro obvod obch. a živn. komory v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 11. dubna 1935 o opovědi živnosti.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání stěžujícího si společenstva z výměru magistrátu hlav. města Prahy z 2. března 1933, jímž byla vzata na vědomí opověď zúč. Gizely K., bude provozovati řemeslnou živnost fotografickou se stanovištěm v Praze II., Národní tř. č. 43, a vydán jí živnostenský list.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvažoval soud takto:

Pokud společenstvo i ve stížnosti k tomuto soudu podané opakuje námitku, přednesenou již během řízení správního, že opověď zúč. Gizely K. neměla býti brána na vědomí proto, že táž nepřikročila k samostatnému provozování živnosti fotografické na svůj účet, že ji sama provozovati ani nezamýšlí, nýbrž ji chce získati jen za tím účelem, aby svůj fotografický závod mohla prodati neoprávněné osobě a tímto způsobem její neoprávněnou činnost krýti, jde o námitku, kterou společenstvo v řízení o ohlášení živnosti řemeslné není legitimováno uplatňovati, jsouc podle § 14 lit. f) živn. řádu omezeno na námitky proti průkazu způsobilosti. Nemohlo proto společenstvo zamítnutím této námitky, třeba se i stalo bez jakéhokoliv odůvodnění, ve svých subjektivních právech býti dotčeno, a je proto stížnost jeho v tomto směru bezdůvodná.

V ostatním namítá stížnost v podstatě, že písemné doklady, jež Gizela K. předložila ke své ohlášce jakožto průkaz způsobilosti, nejsou věrohodné, resp. neodpovídají pravdě, že proto mělo býti přezkoumáno její tvrzení o době učňovské a pomocnické a měly býti za tím účelem provedeny důkazy, jež společenstvo již ve svém vyjádření před prvou stolicí nabídlo, a že pochybnosti jím přednesené měly býti v nař. rozhodnutí podrobně vyvráceny. K tomu se ze spisů konstatuje, že sice již úřad I. stolice dal provést některé důkazy společenstvem nabídnuté, tak si vyžádal vyjádření živnostenského společenstva v Trnavě a vyslechl dřívějšího zaměstnavatele Gizely K. Ludvíka A., leč výsledky tohoto průvodního řízení nebyly ani během řízení, v první stoličce, ani později společenstvu dány k vyjádření (§ 48 odst. 3 správ. řádu) a také žádná z obou stolic se s námitkami společenstva nevypořádala, jak bylo jejich povinností vzhledem k ustanovení § 70, resp. též § 82 správ. řádu č. 8/1928 Sb. Tímto postupem byla nejen stěžujícímu si společenstvu znemožněna řádná obrana, nýbrž i tomuto soudu bylo spolehlivé přezkoumání nař. rozhodnutí valně ztíženo. V tom shledal proto nss podstatnou vadu řízení.

Č. 13.020.

Živnostenské právo. — Řízení správní: I. Nedbání formálních náležitostí o přijímání učňů není na závadu vzniku a trvání učňovského poměru. — II. Otázka, zda někdo byl v učňovském poměru u oprávněného živnostníka, je skutkovou otázkou.

(Nález z 19. října 1937 č. 4619/35-3.)

V ě c: Společenstvo fotografů pro obvod obch. a živn. komory pražské v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 23. května 1935 o učebním poměru.

V ý r o k: Stížnost se zamítá.

D ů v o d y: Stěžující si společenstvo přípisem z 24. ledna 1934 odešlo vzíti na vědomí oznámení Ludvíka F., fotografa v Praze-Dejvicích, ve kterém přihlásil svého syna Jiřího F. jako svého učně s tím, že jest u něho v učebním poměru již od 1. ledna 1931.